

at vederlaget til aktionærerne i det indskydende selskab ikke er rimeligt og sagligt begrundet. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen vil som følge heraf i disse tilfælde sætte sagen i bero, indtil 2-ugersfristen er udløbet for at konstatere, hvorvidt aktionæren, som har taget forbehold herom, også dokumenterer, at der i praksis er anlagt sag om godtgørelse mod selskabet.

Forslaget til § 136 f anses for hensigtsmæssigt, da én aktionær ikke med et usagligt forbehold om erstatning vil kunne forhale en spaltning gennemførelse. Hvis vurderingsmændenes udtalelse indeholder oplysning om, at vederlaget er rimeligt og sagligt begrundet, vil en aktionærs forbehold i henhold til § 136 f ikke medføre, at styrelsen sætter anmeldelsen i bero for at afvente et eventuelt sagsanlæg.

§ 136 f vil ligesom § 134 f (forslagets § 1, nr. 34), der vedrører fusioner, desuden præcisere, at aktionærernes ret til at anlægge retssag mod selskabet med krav om vederlagskompensation ikke er betinget af, at det fremgår af vurderingsmændenes udtalelse, jf. den foreslåede § 136 c, stk. 3, at vurderingsmændene også finder, at vederlaget ikke er rimeligt og sagligt begrundet. § 136 f indeholder en henvisning til § 136 h, stk. 1, nr. 4, der regulerer de tilfælde, hvor en aktionær har anlagt sag mod selskabet vedrørende vederlaget for aktionærerne i et ophørende selskab.

Ligesom ved fusion foreslås det, at det fortsat udelukkende er aktionærerne i det indskydende selskab, der har adgang til at kræve kompensation, hvis de finder, at vederlaget til dem ikke er rimeligt og sagligt begrundet. Aktionærerne i de modtagende selskaber må således ligesom ved fusion anvende de almindelige erstatningsbestemmelser, hvis de finder, at vederlaget til aktionærerne i det indskydende selskab er for stort, jf. aktieselskabslovens § 140, jf. § 63, stk. 1.

Endelig fastslås det i forslaget til § 136 f, at der er tale om et krav om godtgørelse, hvilket betyder, at de almindelige erstatningsbetingelser, herunder kravet om et ansvarsgrundlag, ikke skal være opfyldt.

§ 136 g

Spaltningdirektivets artikel 12(1) stiller krav om, at der i medlemsstaternes lovgivning fastsættes en passende ordning til sikring af de deltagende selskabers kreditorer, hvis kreditorernes fordringer er stiftet forud for spaltningens offentliggørelse og ikke er forfaldne på tidspunktet for planens offentliggørelse.

Artikel 12(2) fastslår, at medlemsstaternes lovgivning i det mindste skal bestemme, at kreditorerne i selskaberne, der deltager i spaltningen, har krav på passende sikkerhed. Kravet om sikkerhedsstillelse kan dog fremsættes, såfremt den finansielle situation i det

indskydende selskab og i det selskab, til hvilket forpligtelsen overdrages efter spaltningen, gør denne beskyttelse nødvendig, og såfremt kreditorerne ikke allerede har en sådan sikkerhed.

Spaltningdirektivet stiller som følge af henvisningen til fusionsdirektivets artikel 13(3), ikke krav om, at beskyttelsen af kreditorerne i det indskydende selskab og i de modtagende selskaber skal være den samme.

Forslaget til § 136 g er identisk med den foreslåede ændring af bestemmelsen i § 134 g (forslagets § 1, nr. 35) om kreditorernes rettigheder ved en fusion, som udelukkende er ændret formulingsmæssigt i forhold til bestemmelsens *stk. 1*. Forslaget til § 136 g er dermed udelukkende en kodificering af hidtidig praksis ved spaltninger. Det foreslås dog i § 136 g, *stk. 1, 2. pkt.*, i modsætning til de gældende retstilstand, at spaltningens vedtagelse ikke kan registreres før udløbet af kreditorernes 4-ugers anmeldelsesfrist, hvis det antages i vurderingsmændenes erklæring efter § 134 c, stk. 4, at kreditorerne ikke er tilstrækkeligt sikrede efter spaltningen. Der henvises til bemærkninger til § 1, nr. 35.

Vurderingsmændene skal efter den foreslåede § 136 c, stk. 4, afgive en erklæring om, hvorvidt kreditorerne i det enkelte selskab, der deltager i spaltningen, må antages at være tilstrækkelig sikrede efter spaltningen.

Vurderingsmændene kan erklære, at spaltningen må antages at medføre, at kreditorerne i det enkelte selskab, der deltager i spaltningen, ikke er tilstrækkelig sikrede efter spaltningen, jf. § 136 c, stk. 4. I disse tilfælde skal Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ved styrelsens bekendtgørelse af modtagelse af spaltningens plan ved offentliggørelsen heraf henlede kreditorernes opmærksomhed på deres rettigheder efter de foreslåede bestemmelser i §§ 136 e og 136 g, jf. § 136 d, stk. 2. Beskyttelsesreglen i § 136 g omfatter både det indskydende selskabs kreditorer og det modtagende selskabs kreditorer. Anmeldelsesretten efter § 136 g omfatter såvel uforfaldne som forfaldne fordringer. Anmeldte forfaldne fordringer kan forlanges indfriet, mens der for anmeldte uforfaldne fordringer kan forlanges betryggende sikkerhed, jf. § 136 g, *stk. 2*. Sikkerhedsstillelse efter *stk. 2* er dog som udgangspunkt ikke fornøden, hvis indfrielse af fordringerne er sikret ved en ordning i henhold til særlig lovgivning for de fusionerende selskaber, jf. § 136 g, *stk. 3*.

Hvis der mellem selskabet og en kreditor er uenighed om, hvorvidt der skal stilles sikkerhed eller om, hvorvidt en tilbudt sikkerhed er tilstrækkelig, kan begge parter efter § 136 g, *stk. 4*, indbringe sagen for